

A Fővárosi Ítéltábla a dr. Dudráné dr. Czók Tímea jogtanácsos (felperesi jogi képviselő címe) által képviselt felperes neve (felperes címe) felperesnek a Dr. Csontos és Törőcsik Ügyvédi Iroda (fél címe 1; ügyintéző: dr. Csontos Réka ügyvéd) által képviselt alperes neve (alperes címe) alperes ellen kölcsön visszafizetése iránt indított perében a Fővárosi Törvényszék 2017. november 28-án kelt 5.G.41.734/2017/4. számú ítélete ellen az alperes 5. sorszámú fellebbezése folytán meghozta az alábbi

í t é l e t e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 400.000 (négysszázezer) forint jogtanácsosi munkadíjból álló másodfokú perköltséget.

Kötelezi az alperest, hogy az állami adóhatóság felhívására fizessen meg az állam javára 2.500.000 (kétmillió-ötszázezer) forint feljegyzett fellebbezési illetéket.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A felperes megváltoztatott keresetében kérte az alperes kötelezését az alperes végelszámolási eljárásában 2015.-én bejelentett forint és annak 2015. napjától a kifizetés napjáig számított Ptk. 301. § (2) bekezdése szerinti mértékű késedelmi kamatának megfelelő összegű hitelezői igény azonnali hatályú elismerésére a cégnyilvánosságról, a bírósági cégeljárásról és a végelszámolásról szóló 2006. évi V. törvény (a továbbiakban: Ctv.) 106. § (4) bekezdése alapján. Kérte egyúttal az alperes kötelezését 60.000.000 forint és annak 2015. napjától a kifizetés napjáig számított Ptk. 301. § (2) bekezdése szerinti mértékű késedelmi kamata megfizetésére a Polgári Törvénykönyvről szóló 1959. évi IV. törvény (a továbbiakban: Ptk.) 523. § (1) bekezdése és az 525. § (1) bekezdés a) pontja alapján.

A keresete indokául arra hivatkozott, hogy jogelődje, a M. M. I. Zrt. és az alperes között 2008.-én írásban tagi kölcsönszerződés jött létre, amelynek a szerződésben meghatározott célja az „M. H. Kft. tevékenységének finanszírozása a 2007.-én aláírt együttműködési megállapodás alapján”. Az együttműködési megállapodásban a M. M. I. Zrt. és a H. H. Kft. közös gazdasági társaság alapítására vállaltak kötelezettséget a M. M. I. Zrt. tulajdonában álló ingatlanokon építési telkek kialakítása, lakóépületek felépítése és értékesítése céljából. A megállapodás 12.5. pontjában rögzítették, hogy a projekt megvalósításához szükséges saját erő millió forint, amelyhez a 3 millió forint törzstőke nem lesz elegendő, ezért a saját erőt a társaság részére nyújtandó tagi kölcsönökkel biztosítják. A M. M. I. Zrt. millió tagi kölcsön nyújtására vállalt kötelezettséget két részletben, majd a felek által alapított alperes társaság cégbejegyzését követően millió forintot 2007.-én és további millió forintot 2008.-án az alperes részére átutalt tagi kölcsön címén.

Előadta, hogy a jogelődje által az alperesnek nyújtott tagi kölcsön a szerződésben meghatározott

célra fordítása lehetetlenné vált az ingatlanpiacot sújtó gazdasági válság és az alperes szerződésszegése miatt, ezért jogosult volt a kölcsönszerződést a Ptk. 525. § (1) bekezdés a) pontja alapján azonnali hatállyal felmondani. Az ingatlanfejlesztéssel érintett ingatlanokon az alperes vagy vételi jogot, vagy tulajdonjogot szerzett, de az ingatlanokon fennálló vételi jog érvénytelenségét a bíróság jogerős ítéletével megállapította, így a projekt megvalósítása ezeken az ingatlanokon lehetetlen. A további két ingatlan adásvételi szerződése érvénytelenségének megállapítása iránt az alperes indított pert, amelyben maga hivatkozott arra, hogy végelszámolását arra figyelemmel határozta el, hogy a megvalósítani kívánt projekt az ingatlanok megszerzésének és a jelen per felperese együttműködésének hiányában megghiúsult. Így a kölcsönnek a szerződésben meghatározott célra fordítása az alperes végelszámolásáról döntő taggyűlési határozat 2014.-i meghozatalának időpontjában lehetetlenné vált.

Előadta, hogy a 2014.-én kelt levelével felhívta az alperest a kölcsön visszafizetésére, amely felmondásként értékelhető, de 2010.-án kelt levelével a kölcsönszerződést kifejezetten felmondta. Az alperes végelszámolója a hitelezői igény nyilvántartásba vételét megtagadta azzal, hogy a felperes mint a társaság tagja nem a társaság hitelezője. Álláspontja az volt, hogy a kölcsönszerződés lejáratától függetlenül a megszűnését elhatározó cégnek számolnia kell a tagi kölcsön visszafizetésének kötelezettségével, azt szerepeltetnie kell a közbenső mérlegében, és annak kifizetésére tartalékot kell képeznie, ellenkező esetben a társaság megszűnhetne a hitelezői igények kielégítése nélkül.

Az alperes a hitelezői igény elismerése iránti felperesi kereset elutasítását, a kölcsön visszafizetése iránti marasztalási kereset esetében elsődlegesen a per megszüntetését, másodlagosan a kereset elutasítását kérte.

Arra hivatkozott, hogy a tagi kölcsönök hitelezői igényként való nyilvántartásba vétele nem lehetséges, mert a tag által nyújtott kölcsön nem minősül hitelezői igénynek, és a tagok részére kifizetést teljesíteni a társaság működésére irányadó Gt. 165. § (2) bekezdése alapján lehetséges. A Ctv. 106. § (4) bekezdése alapján indított e per nem vezethet a marasztalásához, mert a visszafizetési kötelezettségének megállapítása esetében is csak a végelszámolás keretében köteles a kölcsön visszafizetésére. Felhívta a figyelmet, hogy a kereset benyújtásakor még le nem járt - fel sem mondott - kölcsönszerződés alapján nem szolgáltatott okot a per megindítására, így perköltségben sem marasztalható.

A bíróság felhívására később bejelentette, hogy a végelszámolója a felperes perbeli igényét vitatott hitelezői igényként a végelszámolási eljárásban nyilvántartásba vette, mert a tagi kölcsön az alperes társaság könyveiben szerepel.

Nem vitatta, hogy a felperes millió forint tagi kölcsönt nyújtott, azonban arra hivatkozott, hogy a felperes követelése időelőtti, mert annak visszafizetése a szerződés értelmében legkorábban 2018.-én esedékes, lejárat hiányában pedig a késedelmi kamat iránti igény sem lehet jogszerű.

Védekezésében a kölcsönszerződés I. pontjára hivatkozással vitatta, hogy a felperes jogelődje a kölcsönt kizárólag a projekt megvalósítása céljából nyújtotta. Hangsúlyozta, hogy azt a projekt megvalósítása érdekében alapított alperes tevékenységének finanszírozására nyújtotta, ami magában foglalja a projekt ideje alatt a cég működtetését, fenntartását is. Ezért a projekt megghiúsulása nem jelenti, hogy a kölcsönnek a kölcsönszerződésben meghatározott célra fordítása lehetetlenné vált. Az alperes a tevékenysége továbbfolytatását határozta el, mivel a végelszámolás és a vagyonfelosztás érdemben nem kezdhető meg a társaság tulajdonában még meglévő ingatlanok jogi helyzetének rendezése hiányában. Erre tekintettel a társaság tevékenységének finanszírozása nem hogy lehetetlen, de a végelszámolás alatt is szükséges, hiszen a működés fenntartásának jelenleg is vannak költségei. A kölcsönszerződés az alperes működésére tekintettel jelenleg is betölti gazdasági rendeltetését, más felmondási ok pedig nem áll fenn, ilyenre a felperes sem hivatkozott. Ezért a felperes 2015. szeptember 30-án kelt levelével közölt felmondás a Ptk. 525. § (1) bekezdés a) pontja

szerinti feltétel megvalósulásának hiányában nem alkalmas a kölcsönszerződés azonnali hatályú felmondására. Kitért arra is, hogy a projekt a felperesnek felróhatóan azért hiúsult meg, mert a felperes a választások és az üzleti stratégiaváltás miatt az alperessel a további együttműködést megtagadta, és nem teljesítette az együttműködési szerződésből eredő kötelezettségeit.

A Fővárosi Törvényszék a 2017. november 28-án kelt 5.G.41.734/2017/4. számú ítéletével kötelezte az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 60.000.000 forintot, ezen összeg után 2015.-jétől a kifizetés napjáig a késedelemmel érintett naptári félévet megelőző utolsó napon érvényes jegybanki alapkamat 7%-kal növelt összegének megfelelő mértékű késedelmi kamatot és 2.442.580 forint perköltséget.

Az ítélete indokolása szerint a tényállást a felek nyilatkozatai, a csatolt okirati bizonyítékok, továbbá E. S. és M. T. tanúk vallomása alapján állapította meg.

Ismertette a Ctv. 106. § (2) és (4) bekezdését, a 109. § (1) és (4) bekezdését. Abból indult ki, hogy a felperes keresete csak látszólagos keresethalmazatnak minősül, mert az az igény, hogy a végelszámolót a felperes hitelezői igényének nem vitatott hitelezői igényként a nyilvántartásba vételére kötelezze (mivel ez a kötelezettség csak a marasztalásra irányuló anyagi jogi igény érdemi elbírálásához kapcsolódó eljárásjogi következmény, önálló anyagi jogi igénynek nem minősül), önálló ítéleti döntést nem igényel. Megállapította, hogy a felperes a 2015.-án kelt levelével kezdeményezte a tagi hitel nyilvántartásba vételét, azt azonban az alperes végelszámolója a 2015.-én kelt és a felperes részére május 11-én kézbesített levelében megtagadta. A levél tartalma a kölcsönszerződés létét, a követelés jogalapját és összecszerűségét vitató, és a követelés nyilvántartásba vételének megtagadására vonatkozó nyilatkozatot is tartalmaz, ezért a felperes a Ctv. 106. § (4) bekezdése szerinti határidőben előterjesztett keresetét érdemben vizsgálta.

A perben csatolt, a hitelezői igény alapját képező kölcsönszerződés szerint nem volt vitás, hogy a felek között 2008.-én tagi kölcsönszerződés jött létre, amelynek a szerződésben meghatározott célja az „M. H. Kft. tevékenységének finanszírozása a 2007. július 5-én aláírt együttműködési megállapodás alapján”. A hivatkozott együttműködési megállapodásban a felek rögzítették, hogy együtt kívánnak működni a projekt megvalósításában, melynek céljából létrehoznak egy, a projektet megvalósító közös társaságot. Az együttműködési megállapodás 2. pontja rögzíti, hogy annak célja a projekt kivitelezése.

Rögzítette, hogy M. Z. tanú vallomása szerint a tagi kölcsön a közös projekt beindítását, finanszírozását célozta, az konkrétan a projekthez kötődött. A tevékenység finanszírozás alatt a projekt megvalósítását kell érteni, a tagi kölcsön átutalása nem általános finanszírozásra történt. Ezzel összhangban volt E. S. tanú vallomása, aki elmondta, hogy egy építkezési projekt végrehajtását szolgálta a kölcsönszerződés. Az volt a cél, hogy a teljes projekt 14 ütemben valósuljon meg, a tagi kölcsönökkel megfinanszírozott 2-3 ütem hasznából kerültek volna megvalósításra a további ütemek. Az elsőfokú bíróság a bizonyítékok együttes értékelése alapján arra a következtetésre jutott, hogy a kölcsönszerződés szerint a kölcsön céljaként meghatározott „tevékenység” alatt a projekt megvalósításával kapcsolatos tevékenységet kell érteni.

Figyelemmel arra, hogy a projekt lehetetlenülése 2014.-én a társaság jogutód nélküli megszűnésének elhatározásával következett be, ezt megelőzően a felperes a kölcsön összegének a visszafizetését jogszerűen nem követelhetette. Ennek bekövetkezése a kölcsönszerződést nem szüntette meg, hanem feljogosította a hitelezőt a kölcsönszerződés azonnali hatályú felmondására.

Az elsőfokú bíróság kitért arra is, hogy az alperes ténylegesen semmilyen gazdasági tevékenységet nem folytat, tevékenységének korlátozott továbbfolytatását kizárólag abból a célból határozta el, hogy a folyamatban levő peres eljárások befejezését megvárja. Erre tekintettel nem találta megalapozottnak az alperes védekezését, amely szerint a kölcsön célja a tevékenység továbbfolytatására figyelemmel nem hiúsult meg.

A felperes a keresetindítást követően 2015.-án kelt és az alperes részéről-jén átvett

levelével a kölcsönszerződést felmondta, amely jogszerűen közölt azonnali hatályú felmondás a kölcsönszerződést a Ptk. 525. § (1) bekezdése szerint 2015. napjával megszüntette. Erre tekintettel az alperes a kölcsön összegét köteles a felperesnek visszafizetni, annak visszafizetésével 2015. október 2. napjától késedelembe van, ezért ettől az időponttól kezdődően köteles a Ptk. 301/A. § (2) bekezdése szerinti mértékű késedelmi kamat megfizetésére.

Kifejtette, hogy a Gt. 165. § (2) bekezdése a jelen perben nem irányadó, mert az a hitelezők kielégítése után fennmaradó vagyon tagok közötti felosztására vonatkozik. A tagi kölcsön a társaságnak a tagja felé fennálló olyan kötelezettsége, amelyet a társaság megszűnése esetén a tagok felé rendezni tartozik, ezért nem fejezhető be a végelszámolási eljárás, amennyiben a társaságnak a tagok felé kötelezettsége van. Az a körülmény, hogy a tagi kölcsön tárgyában készült szerződés szerint annak visszafizetése a végelszámolásról történt döntés időpontjában még nem vált esedékessé, a társaság visszafizetési kötelezettsége szempontjából jelentőséggel nem bír. A társaság megszűnésével szükségképpen megszűnik minden olyan gazdasági tevékenysége is, amelynek finanszírozását a tulajdonosok tagi hitelből tervezték biztosítani, ezért a végelszámolás keretében a tagi hitelek rendezése nem mellőzhető. A végelszámoló csak a tagi hitelek után fennmaradó vagyon szétoztásáról rendelkezhet a Gt. 165. § (2) bekezdése alapján.

A Pp. 78. § (1) bekezdése alapján a pereszes alperest kötelezte a felperes perkölségének megfizetésére, amely az forint kereseti illetékből, a felperes által előlegezett forint tanúdíjból és forint tolmácsdíjból, továbbá 800.000 forint jogtanácsosi munkadíjból állt. A jogtanácsosi munkadíj összegét a Pp. 75. §-a alapján a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet (a továbbiakban: R.) 3. § (2) bekezdésére figyelemmel, mérlegeléssel állapította meg.

Az elsőfokú bíróság ítéletével szemben az alperes nyújtott be fellebbezést, amelyben elsődlegesen annak megváltoztatásával a kereset elutasítását, másodlagosan annak hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróság per újabb tárgyalására és újabb határozat hozatalára utasítását kérte.

Érvelése szerint az elsőfokú bíróság a tényállást helytelenül állapította meg, és abból helytelen jogi következtetést vont le, az általa hivatkozott jogszabályokat tévesen alkalmazta, ezért az elsőfokú ítélet jogszabálysértő.

Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság tévesen jutott arra a következtetésre, hogy a végelszámolási eljárás megindításával a kölcsönnek a szerződésben meghatározott célra fordítása lehetetlenné vált.

A kölcsönszerződésben meghatározottak szerint a kölcsön célja az alperes tevékenységének a finanszírozása volt. Az alperesnek a 3.000.000 forintos jegyzett tőkén kívül más vagyona nem volt, ezért kellett a működéséhez a tagi kölcsönök biztosítása. Az alperes tevékenysége nem magát a projekt megvalósítását, befejezését jelentette, hanem előzményi tevékenységeit, így a tervezést, ingatlanvásárlást, opciós szerződés megkötését, opciós díj megfizetését, engedélyeztetést, helyi építési szabályzat módosítását is.

Hivatkozott arra is, hogy a kölcsönt a projekt megvalósítása keretében és egyéb működési célokból felhasználta, azok a kölcsönök már nem állnak a rendelkezésére. Jelentős költségei voltak még az előtt, hogy a projekt valójában elindult volna, így a tagok által rendelkezésére bocsátott kölcsönből vásárolta meg a jelenleg is tulajdonát képező M. és hrsz-ú ingatlanokat.

Az a tény, hogy a projekt - éppen a felperesnek felróható okból - nem volt megvalósítható, nem jelenti azt, hogy a kölcsönszerződés szerinti célokra fordítása lehetetlenné vált volna. Hangsúlyozta, hogy a projekt megvalósítása sem a gazdasági környezet, sem a jogi környezet alapján nem lehetetlen, erre tekintettel a lehetetlenné válás nem következett be a mai napig.

A projekt befejezése a felperes felróható magatartása miatt maradt el, a felperes a Ptk. 4. § (4) bekezdése szerint saját felróható magatartására hivatkozik előnyök szerzése végett.

Kifejtette, hogy a felek a szerződési szabályok diszpozitivitása alapján a rendkívüli felmondást a törvénytől eltérően is szabályozhatják, más olyan okot is belefoglalhatnak a szerződésbe, amely az azonnali hatályú felmondásra alapot adhat, de a peres felek a már csatolt kölcsönszerződésbe nem

írtak semmilyen további azonnali hatályú felmondási okot, sőt a visszafizetési határidőt is kitolták arra az esetre, ha a projekt nem valósul meg 2018. december 31-ig. E körben a szerződés rendelkezéseit a Ptk. 207. § (1) bekezdése alapján úgy kell értelmezni, hogy a felek ki akarták zárni a Ptk. 525. § (1) bekezdés a) pontját, és a projekt teljes megvalósulásáig a kölcsönszerződést fenn kívánták tartani, a követelést nem kívánták lejárttá tenni.

A Ptk. miniszteri indokolása szerint az azonnali hatályú felmondási okok vagy azon alapulhatnak, hogy a szerződés gazdasági rendeltetését már nem tölti be, vagy a tervszerűség, illetve a pénzügyi fegyelem szabályai kívánják meg a szerződés megszűnését, vagy a hitelező érdekeinek méltányos védelme, biztonságának megóvása teszi azt szükségessé, vagy az adós elítélendő magatartása szolgáltat elegendő alapot. A kölcsönszerződés az alperes működésére tekintettel jelenleg is betölti gazdasági rendeltetését, más felmondásra okot adó nem áll fenn, ilyenre a felperes sem hivatkozott. Így a felperes felmondása jogszerűtlen, a kölcsönszerződést nem szünteti meg, a követelést nem teszi idő előtt lejárttá, amely alapján az alperest a felperesi kereset szerint jogszerűen marasztalni nem lehet.

A követelés elismerésére irányuló kereseti kérelem tekintetében hangsúlyozta, hogy a kölcsönt a felperes a perindításkor fel sem mondta, a perindítás alaptalan és szükségtelen volt, arra okot nem szolgáltatott.

A felperes fellebbezési ellenkérelme az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyására irányult, annak helyes indokaira hivatkozással.

Előadta, hogy az elsőfokú bíróság minden szükséges és a felek által felajánlott bizonyítást lefolytatott, ezért az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezése iránti kérelem is alaptalan. Az eljárás során beszerzett okirati bizonyítékok és a kihallgatott tanúk vallomása alapján kétségtelenül megállapítható, hogy a kölcsön célja a projekt megvalósítása volt, a 2008. május 14-én kelt kölcsönszerződés szerinti „tevékenység finanszírozása” szókapcsolat alatt a projekt megvalósításával összefüggő tevékenységet kellett érteni.

Az alperes a kölcsön összegéből vásárolt meg a projekt helyszínéként szolgáló két ingatlant, de a két ingatlanra kötött adásvételi szerződés érvénytelenségének megállapítása és az eredeti állapot helyreállítása iránt indított perben a Debreceni Ítéltábla által hozott jogerős ítélet alapján a vételár visszafizetésére vonatkozó kötelezettségének eleget tett, vagyis a kölcsönből finanszírozott vételárat a vevő alperes részére visszafizetette.

Kiemelte, hogy nem azt állította, hogy a kölcsönszerződés teljesítése lehetetlenült és ennek folytán megszűnt, hanem azt, hogy a kölcsön összegének a szerződésben meghatározott célra fordítása lehetetlenné vált, amely ok miatt hitelezőként a szerződés felmondására vált jogosulttá. A perben nincs jelentősége annak, hogy a felmondási ok miért, kinek a hibájából következett be, mert nem a Ptk. 312. § szerinti lehetetlenülés jogkövetkezményeinek levonása iránt zajlik a per.

Nem jelenti az azonnali hatályú felmondási okok szerződésben történő meghatározásának hiánya azt, hogy a felperes ne lett volna jogosult a jogszabály alapján a felmondási jogát gyakorolni. Azokban a kérdésekben, amelyeket jogszabály rendez, a feleknek a Ptk. 205. § (2) bekezdése alapján nem kellett külön megállapodniuk.

Arra hivatkozott, hogy a felmondás közlésére azért csak a perindítást követően került sor, mert nem volt birtokában az alperes által utóbb csatolt írásbeli kölcsön szerződés, az alperes végelszámolójának korábbi nyilatkozatai alapján ilyen okirat nem is létezett, így a felperes nem ismerte az okiratnak a kölcsön lejáratára vonatkozó rendelkezéseit. Ezért a kereset jogalapját az utóbb rendelkezésére került tények és okirat alapján kellett megváltoztatnia a kölcsönszerződés felmondását követően.

Bejelentette, hogy az alperes 2018. december 4-étől felszámolás alá került, és igazolta, hogy a jelen perben érvényesített követelését mint határidőben bejelentett hitelezői igényt az alperes felszámolója nyilvántartásba vette.

Az elsőfokú bíróság ítéletének nem volt a Pp. 228. § (4) bekezdése szerint jogerőre emelkedett rendelkezése, ezért a másodfokú bíróság az elsőfokú ítéletet teljes egészében bírálta felül.

A fellebbezés nem alapos.

Az elsőfokú bíróság ítéletének hatályon kívül helyezésére a Pp. 252. § (2)-(3) bekezdései alapján nem volt ok, mert az elsőfokú bíróság az eljárási szabályokat nem sértette meg, és a bizonyítási eljárás kiegészítésére sincs szükség. Az elsőfokú bíróság helyesen állapította meg a tényállást, és helyes érdemi döntést hozott, amellyel a másodfokú bíróság egyet értett.

A kölcsönszerződésnek a hitelező részéről történő azonnali hatályú felmondása a Ptk. 525. § (1) bekezdés a) pontja alapján - abból az okból, hogy a kölcsönnek a meghatározott célra fordítása a kölcsönösszeg átadása után lehetetlenné válik - csak akkor lehetséges, ha a kölcsön célját a felek a szerződésben valóban meghatározták, és a kölcsönnek erre a célra fordítása válik utóbb lehetetlenné.

Az elsőfokú bíróság ezért helyesen járt el, amikor elsősorban azt vizsgálta, hogy a kölcsön célját a szerződő felek a felperes által hivatkozottak szerint határozták-e meg.

Ennek megállapításánál az elsőfokú bíróság a lefolytatott bizonyítás során minden olyan körülményt, adatot figyelembe vett, amelyek a bizonyítékok együttes értékelését elősegítették, és támpontot nyújtottak meggyőződésének kialakításához. A szerződéskötés céljának megítélésénél nem csupán a kölcsönszerződés tartalma, hanem a szerződéskötés előzményeként a 2007. július 5-én aláírt együttműködési megállapodás tartalma is jelentőséggel bírt.

Az elsőfokú bíróság a feltárt tények okszerű, a Pp. 206. § (1) bekezdésében foglalt elveknek maradéktalanul megfelelő értékelésével jutott arra a következtetésre, hogy a kölcsön célja kifejezetten a projekt megvalósítása, és nem az alperes általános működéséhez szükséges költségek biztosítása volt.

Az alperes alaptalanul hivatkozott arra a fellebbezésében, hogy a szerződő felek a kölcsönszerződésben kizárták a Ptk. 525. § (1) bekezdés a) pontjában biztosított felmondás jogát. A kölcsönszerződés tartalmára tett tényállítása ellentmondásban van annak írásba foglalt tartalmával. A kölcsönszerződés rendelkezéseit nem lehet a Ptk. 207. § (1) bekezdésében foglalt értelmezési szempontok figyelembe vételével sem olyan kiterjesztően értelmezni, ahogy arra az alperes hivatkozik.

Az elsőfokú bíróság helyesen jutott arra a következtetésre, hogy azzal, hogy a Ctv. 98. § (1) bekezdése szerint az alperes 2014.-én tartott taggyűlése az 1. számú taggyűlési határozattal elhatározta az alperes jogutód nélküli megszűnését, és döntött a végelszámolás elrendeléséről úgy, hogy a végelszámolás kezdő napját 2015. január 1. napjánban határozta meg, a kölcsönnek a szerződésben meghatározott célra fordítása lehetetlenné vált. Ebből a szempontból nem volt releváns az alperes hivatkozása, hogy a Ctv. 95. § (4) bekezdése értelmében mindaddig nem lehet befejezni a végelszámolást, amíg a céggel szemben bírósági eljárás van folyamatban. Nem volt annak sem relevanciája, hogy a projekt megvalósítása milyen okból hiúsult meg, ezért megalapozottan mellőzte az elsőfokú bíróság az ebben a körben szükségtelen bizonyítást.

Azzal, hogy a kölcsön kölcsönszerződésben meghatározott célra fordítása lehetetlenné vált, megnyílt a Ptk. 525. § (1) bekezdés a) pontja alapján a felperes számára az azonnali hatályú

felmondás joga. Ezt jogszerűen gyakorolta a 2015.-án kelt és az alperessel 2015.-jén közölt nyilatkozatával.

Az alperes az érdemi ellenkérelmében csak általánosságban hivatkozott arra, hogy az átadott kölcsönt a kölcsönszerződésben meghatározott célra már felhasználta, mert az ezt megalapozó tényeket az elsőfokú eljárás során nem adta elő.

A Pp. 139. §-a szerint az ellenkérelemben elő kell adni a felperes keresetével szembeni védekezés alapjául szolgáló tényeket és ezek bizonyítékait. Az érdemi védekezést tartalmazó ellenkérelemnek tehát egyértelmű, részletes tényelőadást kell tartalmaznia arra nézve, hogy az alperes a felperesi követelést vagy annak egyes részeit mennyiben és milyen okból vitatja, a követelésből mennyit és mit tart elfogadhatónak, illetőleg nem elfogadhatónak, és mindehhez azt is szükséges megjelölnie, hogy az ellenkérelem milyen tényeken, a hivatkozott tények milyen bizonyítékon alapulnak. Csak az ilyen tartalmú ellenkérelem, pontosan meghatározott védekezés szolgálhat további esetleges bizonyítás alapjául, ugyanis az ellenkérelemben előterjesztett védekezés szabja meg a további bizonyítás körét.

A bíróság az érdemi ellenkérelem előterjesztése után tudja megállapítani a bizonyítandó tényeket, és csak ennek ismeretében tud a Pp. 3. § (3) bekezdésének megfelelő, a jogvita elbírálásához szükséges tájékoztatást adni, mivel a jogvita eldöntése érdekében a kereset és az ellenkérelem alátámasztására előadott tényeket annak a félnek kell bizonyítania, aki arra hivatkozik, különösen, ha azt ellenfelük kétségbe vonja.

Az alperesnek lehetősége volt arra, hogy az ellenkérelmében a tényállításokat megtegye arra, hogy az átadott kölcsönt a kölcsönszerződésben meghatározott célnak megfelelően mire használta fel, és azokat bizonyítékokkal alátámassza; ezen kötelezettségének az elmulasztása a terhére esik. Az elsőfokú bíróság helyesen jutott arra a következtetésre, hogy érdemi ellenkérelem hiányában ebben a körben bizonyítási eljárást nem kellett lefolytatnia, mert az alperes ellenkérelme - az általános hivatkozások miatt - érdemi elbírálásra nem volt alkalmas, a Pp. 3. § (3) bekezdése alapján helytállóan értékelte az alperes terhére a tényállítás és a bizonyítás elmaradását.

A fentiekre figyelemmel a Fővárosi Ítéltábla a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján az elsőfokú bíróság ítéletét - utalva a Pp. 254. § (3) bekezdése alapján annak helyes indokaira - helybenhagyta.

Az alperes fellebbezése sikertelen volt, ezért a Pp. 78. § (1) bekezdése értelmében köteles az illetékfeljegyzési joga folytán le nem rótt fellebbezési illetéket a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdés alapján az állam javára, valamint a jogtanácsosi munkadíjból álló másodfokú perköltséget a felperesnek megfizetni, amelynek mértékét a másodfokú bíróság az R. 3. § (2) és (5)-(6) bekezdéseinek alkalmazásával a kifejtett érdemi tevékenységgel arányban állóan állapította meg.

Budapest, 2019. február 27.

Dr. Koday Zsuzsanna
a tanács elnöke

. Pusztai Anita. Bleier Judit
előadó bíró

bíró

